

Οι κατειλημμένοι χώροι είναι αναπόσπαστο τμήμα των κοινωνικών και ταξικών αγώνων.

Από το 2010, που επιβλήθηκε το "καθεστώς έκτακτης ανάγκης" βιώνουμε, περισσότερο από ποτέ, το αυταρχικό και ολικληρωτικό πρόσωπο του σύγχρονου νεοφιλελεύθερου δημοκρατικού κράτους. Η «έκτακτη ανάγκη» -ως μόνιμη συνθήκη- αποτελεί πρόσχημα για κάθε είδους αυθαιρεσία απ' την πλευρά των κυριάρχων. Η ανεργία, η φτωχοποίηση, η εξόντωση των χαμηλότερων στρωμάτων της κοινωνικής ιεραρχίας, η διάλυση των στοιχειωδών υποδομών ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης και εκπαίδευσης είναι μέρος του σχεδίου για το ξεπέραςμα της "κρίσης". Βασική προϋπόθεση για τη «διάσωση της πατρίδας» είναι η εγκληματοποίηση όποιου-ας αντιστέκεται. Όσο περισσότερο η κυρίαρχη τάξη απονομιμοποιείται κοινωνικά, τόσο περισσότερο προσπαθεί να καταστείλει και τη δίκαιη οργή, την πάντα δίκαιη αντίσταση, την ακηδεμόνευτη ανυποταγή.

Ζούμε την ολομέτωπη, πλήρον, επίθεση απ' την πλευρά του κράτους και σε αυτό περιλαμβάνονται και οι εκκενώσεις καταλήψεων στην Αθήνα (βίβλα Αμαλίας, κατάληψη Πατισίων 61 & Σκαρμαγκά), στη Θεσσαλονίκη (Δέλτα και Ορφανοτροφείο), στην Πάτρα (Παράρτημα, Μαραγκοπούλειο , Στέκι ΤΕΙ – Ν.Γύζης), στα Γιάννενα (Αντιβίωση), στο Μεσολόγγι (Βάμβακος), με εισβολές στη Λέλια Καραγιάννη (η οποία επανοικειοποιήθηκε από καταλήψεις και αλληλεγγύους-ες λίγο αργότερα), στον αυτοδιαχειριζόμενο ραδιοσταθμό 98fm, στις αυτοδιαχειριζόμενες δομές αντιπληροφόρησης του Indymedia, ακόμη και με δεκάδες εισβολές σε σπίτια αγωνιστών αρχικά στις Σκουριές της Χαλκιδικής και τελευταία σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας.

Στο περιβάλλον της κρίσης, χαρακτηρισμοί που έχουν χρησιμοποιηθεί στο παρελθόν επανανοηματοδοτούνται, γίνονται βασικό εργαλείο στο νομικό οπλοστάσιο του κράτους, που κατοχυρώνει θεσμικά την επέμβασή του όποτε και όπου αυτό κριθεί αναγκαίο, για την διατήρηση του κοινωνικού ελέγχου και την επικαιροποίηση του ρόλου του ως εγγυητή της ομαλότητας. Τα προσχήματα μπαίνουν σε τάξη, η προπαγάνδα, με σύσσωμα τα μ.μ.ε., ταξινομεί τα γενικευμένα ψεύδη, ο αποπροσανατολισμός γίνεται επιστήμη. Και έτσι συγκροτείται το παιχνίδι της γλώσσας, «η καταδίκη της βίας απ' όπου κι αν προέρχεται», ο χαρακτηρισμός των χώρων κοινωνικής αντίστασης ως «εστίες ανομίας» και «η θεωρία των άκρων».

Η θεωρία των άκρων επιδιώκει να αποπροσανατολίσει τα αίτια των κοινωνικών και ταξικών αντιθέσεων που κινούν τον πραγματικό κόσμο. Οι αντιθέσεις κυριάρχων και κυριαρχούμενων, εκμεταλλευτών και εκμεταλλευόμενων πρέπει να εξαφανιστούν από την κοινωνική συνείδηση. Σκοπός είναι να αναδειχτεί ένα ψευδές και κατασκευασμένο σχήμα σύμφωνα με το οποίο "ακροκινούμενες ομάδες" απειλούν την αστική δημοκρατία και ανάμεσά τους το κράτος είναι ο απαραίτητος ρυθμιστής της ισορροπίας, της τάξης και της ασφάλειας. Μόνο που εδώ δεν πρόκειται για δύο άκρα που αντιμάχονται το κέντρο, αλλά, πραγματικά για δύο κόσμους που συγκρούονται. Από τη μια ο κόσμος της αυτοοργάνωσης, της αλληλεγγύης, της ισότητας και της ελευθερίας και από την άλλη ο κόσμος της εξουσίας, της εκμετάλλευσης και καταπίεσης, του ατομισμού/ανταγωνισμού/κοινωνικού κανιβαλισμού.

Μήπως όμως και οι καταδίκες της "βίας απ' όπου κι αν προέρχεται" δεν έχουν μια εξοργιστική επιτήδευση; Αν καταδικάζεται η βία απ' όπου κι αν προέρχεται, με ποιά λογική οι ίδιοι οι συνήγοροι της φράσης εξαιρούν τη βία του κράτους; Από πότε η βία μπορεί να ειπωθεί από μόνη της χωρίς τα κίνητρα, τα περιεχόμενα, τις συνθήκες μέσα στις οποίες εκφράζεται; Από πότε η βία του καταπιεστή συμψηφίζεται με τη βία του καταπιεζόμενου, η βία του εκμεταλλευτή με αυτή του εκμεταλλευόμενου, του βιαστή με της βιαζόμενης; Ο στόχος των κυριάρχων είναι κάτι παραπάνω από προφανές: η μονοψήφηση της βίας, προκειμένου να επιβάλλουν τα συμφέροντα και να διατηρήσουν τα προνόμιά τους. Δηλαδή την τάξη που αυτοί εννοούν ως πολιτική σταθερότητα.

Διάγουμε τα χρόνια που η απελευθερωτική βία είναι στο στόχαστρο της εξουσίας πιο emphaticά από προηγούμενες περιόδους, όταν εξασφαλιζονταν συναινέσεις στη βάση του "κοινωνικού συμβολαίου". Ως απελευθερωτική βία ορίζουμε τη γενικευμένη βία των καταπιεσμένων, των αποκλεισμένων, των απόκληρων, των κολλησμένων αυτού του κόσμου. Αυτή τη βία των «από τα κάτω» που οφείλει να είναι απελευθερωτική, όχι μόνο στις διακηρύξεις, αλλά και στην ίδια της την ουσία. Στις διαδικασίες που χρησιμοποιεί για να επιλέξει τα μέσα και τους στόχους της και στη συνάφεια αυτών. Αυτή τη βία που έχει αλλιάξει τη ροή της Ιστορίας κι έχει αφήσει μια βαριά κληρονομιά ελευθερίας και αξιοπρέπειας. Αυτή τη βία που απειλεί από τη ρίζα της την τάξη των κυρίαρχων.

Αυτός είναι και ένας από τους λόγους που το κράτος, με κύριο εννοημένο το υπουργείο Δημόσιας Τάξης, χαρακτηρίζει κάθε χώρο κοινωνικής αντίστασης ως εστία ανομίας. Και γιατί εστία ανομίας κι όχι παρανομίας; Ο στόχος της εξουσίας, φυσικά, είναι να ενοχοποιηθεί κάθε προσπάθεια των «από τα κάτω» να ανασυγκροτήσουν τον κόσμο τους με όρους αυτάρκειας και αλληλεγγύης, χωρίς διαμεσολαβήσεις και κρατικό έλεγχο. Κάτι, που δεν περιορίζεται στην ποινικοποίηση των αποτελεσμάτων αυτής της ανασυγκρότησης, αλλά και της ίδιας της πρόθεσής της.

Ο όρος "ανομία", που χρησιμοποιείται ως συνώνυμος της "ασυδοσίας" σκοπό έχει την κοινωνική απονομιμοποίηση κάθε εστίας που προωθεί την κοινωνική ανυπακοή. Η κοινωνική εμπειρία, ωστόσο, αυτών ακριβώς των εστιών αντίστασης, μόνο με την ασυδοσία δεν έχει σχέση. Η αλληλεγγύη και η αυτοοργάνωση, που πιστοποιούν μια διαδικασία ιστιμίας στη λήψη συλλογικών αποφάσεων, η υπευθυνότητα στην εφαρμογή αυτών των αποφάσεων και η ανάληψη ευθύνης γι'αυτές - που πολλές φορές έχει οδηγήσει σε δικαστήρια και φυλακίσεις- δείχνουν ξεκάθαρα τι εννοούν αυτές οι απόπειρες. Ανασυγκροτούν την ικανοποίηση αναγκών και επιθυμιών με όρους αυτονομίας και βρίσκονται στον αντίποδα της ασυδοσίας, η οποία, αν χαρακτηρίζει κάποιους, αυτοί είναι οι ίδιοι οι κυρίαρχοι. Η δημιουργία νόμων που πλήττουν μόνο τα χαμηλότερα στρώματα της κοινωνικής ιεραρχίας αλλά ποτέ την κρατική γραφειοκρατία, τις ομάδες μεγάλων συμφερόντων και των πολιτικών τους υπαλλήλων είναι ένα δικτυωτό παράδειγμα του μεγέθους της θεσμικής ασυδοσίας.

Οι κατειλημμένοι χώροι είναι αναπόσπαστο τμήμα των κοινωνικών και ταξικών αγώνων και «βλέπουν» προς έναν άγριο κόσμο ισότητας, αλληλοβοήθειας και ελευθερίας. Η συλλογική και συλλογική υπεράσισή τους, όπως και κάθε αντιδομής «από τα κάτω», κάθε αυτοοργανωμένου χώρου, η έμπρακτη αλληλεγγύη σε κάθε αγωνιζόμενο/η και σε όσους/ες διώκονται, πρέπει να είναι βασικά στοιχεία στον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τον αγώνα ενάντια στη ρηθασία των ζωών μας.

.....

•
•
•
•
•
•
•
•
•

κατάληψη Αγρός (Ιλιον, <http://elftherosagros.blogspot.gr>)

• κατάληψη Παπουτσάδικο (Χαϊδάρι, <https://papoutsadiko.espivblogs.net>)

• κατάληψη Σινιαλο (Αιγάλεω, <https://sinialo.espiv.net>)

.....